

Życiorys bł. Ks. B. Markiewicza

Bronisław urodził się w 1842r. w Pruchniku k. Przemyśla w średnio zamożnej rodzinie.

Dom Markiewiczów

Miał on czterech braci i sześć sióstr. rodzice dbali o rozwój duchowy swych dzieci.

Po ukończeniu gimnazjum i zdaniu matury wstąpił do Seminarium Duchownego w Przemyślu. Święcenia kapłańskie otrzymał w 1867r. Pracował jako wikariusz w Harcie, przy katedrze w Przemyślu.

Od samego początku pracy duszpasterskiej działał w Galicji, odznaczał się wielką gorliwością apostołską. Uczył katechizmu dzieci, młodzież i starszych. Chodził po domach, szpitalach, więzieniach. Szczególną troską obejmował młodzież gimnazjalną zagrożoną bezbożnictwem.

ks. Bronisław Markiewicz

W 1873 r. rozpoczął studia filozoficzne na uniwersytecie we Lwowie, kontynuował je w Krakowie. Po dwóch latach został odwołany ze studiów i pracował jako proboszcz w parafiach: Gać, Błażowa. W sercu ks. Bronisława rodziły się myśli wstąpienia do zakonu, który szczególną troską obejmowałby dzieci i młodzież.

Biskup Solecki w 1882r. powołał ks. Markiewicza na profesora teologii pastoralnej i homiletyki w Seminarium Duchownym w Przemyślu, oraz na wychowawcę kleryków. Po pięciu latach pracy w seminarium za zgodą ordynariusza udał się do Włoch, by wstąpić do zakonu. Spotkał się tam z ks. Janem Bosco, wstąpił do nowicjatu salezjańskiego. W 1886r. na ręce ks. Jana Bosco złożył profesję wieczystą. Tą formę pracy, chciał przeszczepić na grunt polski.

św. Jan Bosco

W 1892r. ks. Markiewicz powrócił do Polski, objął probostwo w Miejscu Piastowym na Podkarpaciu. Zaczął organizować zakład dla chłopców i dzieci opuszczonych, warsztaty rzemieślnicze dla biednej młodzieży i pierwsze klasy gimnazjalne. Spotkało go w polskiej rzeczywistości niezrozumienie ze strony włoskich Salezjanów. W 1897r. ks. Markiewicz postanowił odłączyć się od nich i pozostać wiernym pierwotnej regule św. Jana Bosco.

Kościół parafialny w Miejscu Piastowym

Po odłączeniu się od Salezjanów, ks. Markiewicz czynił starania o zatwierdzenie kościelnej rodzącej się wspólnoty zakonnej. W następnym roku ks. Bronisław założył świeckie Towarzystwo „Powściągliwość i Praca”. Zajmowało się ono wychowaniem młodzieży i dzieci opuszczonych w różnych zakładach w Polsce.

Stara plebania-pierwszy dom Michalitów i Michalitek

Obok zasady „Powściągliwość i Praca” ks. Markiewicz przyjął zawołanie św. Michała Archanioła – „Któż jak Bóg”. Są to zasady, które przekazał założonym przez siebie zgromadzeniom Księży i Sióstr Św. Michała Archanioła.

Umarł w 1912r. w Miejscu Piastowym w opinii świętości.

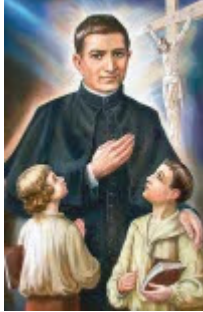
Papież Jan Paweł II ogłosił dekret o heroicznosci cnót Czcigodnego Sługi Bożego ks. Bronisława Markiewicza.

Lektura dekretu 20 XII 2004

19 VI 2005 r. na placu Marszałka Józefa Piłsudskiego w Warszawie odbyła się uroczysta beatyfikacja Założyciela wspólnot michalickich, ks. Bronisława Markiewicza. Dekret beatyfikacyjny w imieniu papieża Benedykta XVI odczytał kardynał Józef Glemp.

Obraz beatyfikacyjny ks. Markiewicza

Blogosławiony ks. Bronisław Markiewicz

Błogosławiony ks. Bronisław Markiewicz

Załącznik

Grupa I

„Modlitwa jest niezbędna dla zbawienia duszy dla wszystkich ludzi, władających danym przez Boga rozumem, gdyż bez modlitwy niepodobna prowadzić cnotliwego życia. Modlitwa jest podstawą i źródłem uczciwego życia.” (*Ćwiczenia duchowne*, s.55).

Grupa II

„Każdy zaś, kto miłuje, nie miłuje w innym celu, jak tylko po to, aby być wzajemnie miłowany. Człowiecze, kimkolwiek jesteś, skoro poznałeś miłość, jaką pałał Bóg ku tobie, stawszy się człowiekiem, kiedyż i ty zaczniesz go miłować.” (*Ćwiczenia duchowne*, s.169).

Grupa III

„Wiara w Pana Jezusa, iż mnie posyła, da mi wszystko złe przetrwać i zwyciężyć. Gdy najbardziej miotać będą mną burze, tym bliżej będzie Pan Jezus. Nic złego nie stanie mi się, bo Jezus o mnie myśli i o mnie będzie mieć szczególne staranie – byłem tylko nie zapomniał tego.” (*Zapiski Życia Wewnętrznego*, 23 VII 1873).

Grupa IV

„Gdy zgrzeszę – potem w czasie wolnym upadnę przed obrazem Maryi, z prośbą mówiąc „Zdrowaś”, aby mi wyjednała łaskę, żebym nie upadł ponownie.” (*Zapiski Życia Wewnętrznego*, 31 VIII 1867).

Grupa V

„Patrz na krzyż, patrz na wyniszczenie Jego w Przenajświętszym Sakramencie, oto tak cię kocha, oto tak pragnie połączyć się z tobą i walczyć przeciw wspólnemu nieprzyjacielowi.” (*Zapiski Życia Wewnętrznego*, 8 IX 1866).

Grupa VI

„Przez Komunię świętą, która nazywa się „Chlebem anielskim”, dusza ubogaca się w łaskę i zapewnia sobie żywot wieczny. Ciało Pańskie jest lekarstwem oczyszczającym nas od zmazy grzechów powszednich i chroni nas przed popadaniem w grzechy śmiertelne”. (*Ćwiczenia duchowne*, s. 251).

